

Sygn. akt IV P 118/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w K.

o ustalenie i sprostowanie świadectwa pracy

I. nakazuje stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. w K. sprostować świadectwo pracy wydane powodowi M. K. poprzez wpisanie:

- w punkcie 2 tiret 2, że w okresie od 01.08.2014 r. do 31.12.2014 r. powód był zatrudniony na stanowisku starszego asystenta poradni zdrowia psychicznego;

- w punkcie 2 tiret 3, że w okresie od 01.01.2015 r. do 19.07.2016 r. powód był zatrudniony na stanowisku lekarza psychiatry poradni zdrowia psychicznego;

II. nakazuje stronie pozwanej, aby wydała powodowi sprostowane świadectwo pracy w terminie 7 dni od daty prawomocności wyroku;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. N. w J. kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, w tym 27,60 zł tytułem podatku od towarów i usług;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – tutejszego Sądu kwotę 177,60 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 30 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód był ustawowo zwolniony;

VI. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IV P 118/17

UZASADNIENIE

M. K. pozwem z dnia 24.07.2016 r., skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. wniósł o: ustalenie stanu faktycznego stosunków pracy, ustalenie ważności wypowiedzenia umowy o pracę oraz o naprawienie wszelkich szkód.

Po ustanowieniu dla powoda postanowieniem z dnia 6 czerwca 2017 r. pełnomocnika z urzędu, pełnomocnik ten sprecyzował żądanie pozwu i wskazał, że powód domaga się zasądzenia od strony pozwanej zadośćuczynienia w kwocie 1.000.000 zł z tytułu mobbingu z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, odszkodowania w kwocie 1.440.000 zł tytułem odszkodowania z tytułu dyskryminacji i nierównego traktowania z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 400.000 zł tytułem odszkodowania z tytułu utraconych korzyści w związku z zawinionym przez pracodawcę niezrealizowaniem specjalizacji z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zaznaczenie, że w okresie zatrudnienia wykonywał pracę w warunkach szkodliwych. Wniósł nadto o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę jako lekarz psychiatra i od samego początku zatrudnienia poddawany był mobbingowi. Nadto pod był dyskryminowany i nierówno traktowany w porównaniu do innych lekarzy specjalistów zatrudnionych w pozwanej spółce.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2017 r. Sąd wyłączył do odrębnego rozpoznania sprawę w powództwa M. K. przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. o sprostowanie świadectwa pracy, a w pozostałym zakresie sprawę przekazał do prowadzenia i rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze jako sądowi właściwemu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa (k. 36). Wskazała, że na skutek żądania powoda wydano mu w dniu 18.08.2016 r. sprostowane świadectwo pracy, uwzględniające dane, które nie zostały pierwotnie wpisane do świadectwa pracy.

Na rozprawie w dniu 3.10.2017 r. (k. 53v) powód zmodyfikował żądanie, wskazując, że domaga się sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że wykonywał ją w warunkach szczególnych. Tak zmodyfikowane żądanie powtórzył w piśmie z dnia 12.10.2017 r. (k. 57) oraz dodatkowo rozszerzył powództwo wskazując, że żąda sprostowania świadectwa pracy dodatkowo w punkcie 2 tiret 2 poprzez wskazanie, że w okresie od 01.08.2014 r. do 31.12.2014 r. powód był zatrudniony na stanowisku starszego asystenta poradni zdrowia psychicznego oraz w punkcie 2 tiret 3 poprzez wskazanie, że w okresie od 01.01.2015 r. do 19.07.2016 r. powód był zatrudniony na stanowisku lekarza psychiatry poradni zdrowia psychicznego.

W odpowiedzi na zmodyfikowane powództwo strona pozwana nie złożyła pisemnej odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 15.03.2018 r. pełnomocnik strony pozwanej uznał powództwo w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy w punkcie 2 tiret 2 poprzez wskazanie, że w okresie od 01.08.2014 r. do 31.12.2014 r. powód był zatrudniony na stanowisku starszego asystenta poradni zdrowia psychicznego oraz w punkcie 2 tiret 3 poprzez wskazanie, że w okresie od 01.01.2015 r. do 19.07.2016 r. powód był zatrudniony na stanowisku lekarza psychiatry poradni zdrowia psychicznego i wniosła o oddalenie powództwa odnośnie żądania ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych i sprostowania świadectwa pracy w tym zakresie.

Powód podtrzymał zmodyfikowane żądanie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w K. w okresie od 08.05.2009 r. do 30.11.2012 r. Stosunek pracy ustał na zasadzie porozumienia stron.

(**dowód** : świadectwo pracy z dnia 03.12.2012 r., k 2 cz. C akt osobowych powoda)

Następnie M. K. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w K. w okresie od 23.08.2013 r. do dnia 19.07.2016r. w wymiarze pełnego etatu początkowo na stanowisku kierownika poradni zdrowia psychicznego.

Na mocy aneksu z dnia 01.08.2014 r. do umowy o pracę powód od 01.08.2014 r. do 31.12.2014 r. był zatrudniony na stanowisku starszego asystenta poradni zdrowia psychicznego. Na podstawie aneksu z dnia 29.12.2014 r. do umowy o

pracę z dnia 23.08.2013 r. powód od 01.01.2015 r. do 31.12.2015 r. był zatrudniony na stanowisku lekarza psychiatrii poradni zdrowia psychicznego.

Miejscem wykonywania pracy było każdorazowo (...) Sp. z o.o. w K.

(**dowód** : świadectwo pracy z dnia 02.08.2016 r., k 3 cz. C akt osobowych powoda, świadectwo pracy z dnia 18.08.2016 r., k 3 cz. C akt osobowych powoda, umowa o pracę z dnia 23.08.2013 r., k- 28 cz. B akt osobowych powoda, aneks z dnia 01.08.2014 r. do umowy o pracę, k- 31 cz. B akt osobowych powoda, aneks z dnia 29.12.2014 r. do umowy o pracę, k- 32 cz. B akt osobowych powoda)

W okresie ww. zatrudnienia u strony pozwanej powód nie wykonywał w sposób stały pracy w domach pomocy społecznej dla nieuleczalnie i przewlekle chorych, umysłowo upośledzonych dorosłych i umysłowo niedorozwiniętych dzieci, nie wykonywał w taki sposób pracy na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezyjologicznym, psychiatrycznym i odwykowym, onkologicznym, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami.

U strony pozwanej nie istniały oddziały: psychiatryczny i odwykowym, onkologiczny, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami.

Powód świadczył konsultacje dla pacjentów (...) w S. (przeznaczonego dla osób niepełnosprawnych intelektualnie) w okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 września 2012r.

Powód w okresie zatrudnienia u strony pozwanej konsultował incydentalnie pacjentów oddziałów intensywnej opieki medycznej i anestezyjologicznym. Nie miało to charakteru pracy w pełnym wymiarze czasu pracy.

(**dowód** : statut strony pozwanej, k – 68-70, księga rejestrowa (...) Sp. z o.o. w K., k – 71-72v, zeznania świadka W. K., k – 86-88, informacja (...) w S. z dnia 8.01.2018 r., k – 107, statut (...) w S., k – 108-115, zeznania świadka I. J. (1), k – 120v – 121 v, zeznania świadka J. W., k – 154v-156v, przesłuchanie powoda, k -157v-158, przesłuchanie za stronę pozwaną B. K., k – 158-159)

(...) Sp. z o.o. w K. wystawiła powodowi świadectwo pracy z dnia 02.08.2016 r. za okres od 23.08.2013 r. do 19.07.2016 r., które przesyłała powodowi za pośrednictwem poczty. W punkcie 2 powyższego świadectwa pracy pracodawca zawarł informację, iż w okresie zatrudnienia powód wykonywał pracę:

- od 23.08.2013 r. do 31.12.2015 r. na stanowisku kierownika poradni zdrowia psychicznego,

- od 01.01.2016 r. do 19.07.2016 r. na stanowisku lekarza poradni zdrowia psychicznego.

Powód otrzymał świadectwo pracy w dniu 11.08.2016 r. – przesyłka pocztowa została odebrana przez dorosłego domownika.

Pismem z dnia 18.08.2016 r. powód zażądał sprostowania świadectwa pracy.

W dniu 18.08.2016 r. na skutek żądania powoda wystawiono sprostowane świadectwo pracy, zgodnie z którym wykonywał pracę:

- od 23.08.2013 r. do 31.07.2014 r. na stanowisku kierownika poradni zdrowia psychicznego,

- od 01.08.2014 r. do 31.12.2014 r. na stanowisku starszego asystenta,

- od 01.01.2016 r. do 19.07.2016 r. na stanowisku lekarza poradni zdrowia psychicznego.

Powód otrzymał sprostowane świadectwo pracy w dniu 18.08.2016 r.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 18.08.2016 r.)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony, w tym na statucie (...) Sp. z o.o. w K., na księdze rejestrowej placówki oraz na informacji (...) w S.. Dokumenty te nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Sąd oparł się również na zeznaniach świadków W. K., I. J. (1), J. W. oraz na przesłuchaniu stron, przy czym za stronę pozwaną przesłuchano prezesa zarządu B. K..

Sąd zważył co następuje:

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem rozstrzygnięcia było po pierwsze żądanie sprostowania świadectwa pracy, po drugie – żądanie ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych i sprostowania świadectwa pracy o tę informację.

Podstawą prawną żądania powoda był przepis art. 97 § 2 (1) k.p., zgodnie z którym jeżeli pracownik uważa, że wydane mu świadectwo pracy zawiera nieprawdziwe lub niepełne informacje, może wystąpić do pracodawcy o sprostowanie tego świadectwa.

Zwrócić uwagę należy, że w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy w punkcie 2 strona pozwana uznała żądanie pozwu.

Zgodnie z przepisem art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa.

Wobec uznania powództwa Sąd badał, czy było ono dopuszczalne w myśl cytowanego wyżej przepisu art. 213 § 2 k.p.c. i doszedł do przekonania, że uznanie powództwa było dopuszczalne.

Stosownie do przepisu art. 97 § 2 (1) k.p. pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i sprostowania pracodawca w ciągu 7 dni od otrzymania wniosku pracownika powinien się do niego ustosunkować. W tym więc terminie, w przypadku uwzględnienia wniosku, wydaje pracownikowi nowe świadectwo pracy, zaś w razie odmowy jego sprostowania powiadamia o tym na piśmie pracownika. Nieuwzględnienie wniosku w sprawie sprostowania – przez co należy rozumieć zarówno brak reakcji na wniosek pracownika, jak i częściowe tylko jego uwzględnienie – daje pracownikowi prawo do wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania z żądaniem do sądu pracy. O dopuszczalności wystąpienia z powództwem z art. 97 § 2 1 k.p. decyduje w pierwszym rzędzie spełnienie warunków formalnych, tj. wyczerpanie postępowania reklamacyjnego.

Sąd bada w pierwszej kolejności dochowanie przez pracownika terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy, następnie dochowanie terminu do wystąpienia z powództwem do Sądu. Tym samym należy skonstatować, że przed wyczerpaniem trybu reklamacyjnego niedopuszczalna jest sądowa droga dochodzenia sprostowania świadectwa pracy.

Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecznictwa uprzednie wystąpienie do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy jest materialnoprawną przesłanką powództwa, co oznacza, że wystąpienie do sądu pracy o sprostowanie treści świadectwa pracy z pominięciem pracodawcy powoduje oddalenie powództwa.

W przedmiotowej sprawie powód wezwał pracodawcę do sprostowania. świadectwa pracy pismem z dnia 18.08.2016 r., a więc w zakreślonym przez ustawę siedmiodniowym terminie.

Pracodawca odpowiedział na żądanie sprostowania świadectwa pracy i wydał powodowi sprostowane świadectwo. W ocenie powoda świadectwo nie zostało sprostowane w pełni zgodnie z wolą powoda.

Powód w dniu 24.07.2016 r., a więc jeszcze przed wezwaniem strony pozwanej do sprostowania świadectwa pracy, złożył pozew. W ocenie Sądu przyjąć należy, że zachował termin ustawowy, a jego powództwo nie było przedwczesne, ponieważ w toku postępowania powód zgłosił pracodawcy żądanie sprostowania świadectwa pracy. Ponadto wobec uznania powództwa w tym zakresie przez stronę pozwaną rozważania w zakresie zachowania terminu do złożenia pozwu mają charakter uboczny.

Treść świadectwa pracy została uregulowana w przepisie art. 97 § 2 k.p. oraz w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania, które to rozporządzenie obowiązywało w niniejszej sprawie.

Zgodnie z powyższymi przepisami pracodawca w świadectwie pracy podaje między innymi informacje dotyczące: 1) wymiaru czasu pracy pracownika w czasie trwania stosunku pracy, 1a) podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, 2) urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, 3) wykorzystania dodatkowego urlopu albo innego uprawnienia lub świadczenia, przewidzianego przepisami prawa pracy, 4) należności ze stosunku pracy uznanych i nie zaspokojonych przez pracodawcę do dnia ustania tego stosunku, z powodu braku środków finansowych, 5) okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielenia, 6) wykorzystanego urlopu wychowawczego, 7) liczby dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie, zgodnie z art. 92 Kodeksu pracy, w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, 8) wykorzystania w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 Kodeksu pracy, 9) okresu, za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy, 10) okresu odbytej czynnej służby wojskowej lub jej form zastępczych, 11) okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 12) okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty, 13) danych, które są zamieszczane na żądanie pracownika.

Katalog informacji zamieszczanych w świadectwie pracy jest katalogiem zamkniętym, a pracodawca nie powinien zamieszczać w świadectwie pracy innych informacji niż wymienione w art. 97 § 2 zdanie 1 k.p. i § 1 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia.

Konieczność sprostowania świadectwa pracy zachodzi wówczas, gdy jego treść nie odpowiada rzeczywistości. Świadectwo pracy ma potwierdzać zdarzenia i czynności w znaczeniu faktycznym, a sąd w postępowaniu o sprostowanie świadectwa pracy bada, czy uzasadnione i konieczne jest jego poprawienie, skorygowanie nieprawdziwych lub niepełnych informacji, sprostowanie nieścisłości lub błędów.

W niniejszej sprawie z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda – aneksów do umowy o pracę – wynikały informacje dotyczące zajmowanych przez powoda stanowisk, których zamieszczenia w sprostowanym świadectwie pracy powód się domagał.

Z tych względów sąd uznał, że żądanie sprostowania świadectwa pracy w punkcie 2 zasługiwało na uwzględnienie, a uznanie powództwa w tym zakresie było dopuszczalne zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., co skutkowało orzeczeniem jak w punkcie I wyroku.

Jednocześnie powód żądał ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych i sprostowania świadectwa pracy poprzez zamieszczenie w nim informacji o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych.

Powództwo w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania dotyczące terminowości złożenia pozwu zachowują aktualność i w tym zakresie.

W ocenie Sądu powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Należy zaznaczyć, iż brak interesu prawnego ma miejsce w sytuacjach, gdy występuje równocześnie (obok) także inna forma ochrony praw. W piśmiennictwie i judykaturze powszechny jest pogląd, że możliwość wytoczenia powództwa o zasądzenie wyklucza po stronie powoda istnienie interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie naruszonego prawa lub stosunku prawnego. W orzecznictwie przyjmuje się, że interes prawny może zależeć także od celowości dążenia do ustalenia prawa lub stosunku prawnego w postępowaniu procesowym. Jeżeli więc cel osiągnięty jest w ramach innego postępowania lub nawet postępowania pozasądowego, to brak interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd nie wynika, jaki jest cel żądania powoda co skutkuje oddaleniem powództwa.

Ponadto nawet w przypadku przyjęcia, że powód ma interes prawny w żądaniu ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych, nie spełnia on przesłanek pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8. poz. 43 ze zm.).

Rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

Na mocy § 2 Rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze **jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy** obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie z wykazem A (dział XII) stanowiącym załącznik do Rozporządzenia, pracą w warunkach szczególnych jest praca w służbie zdrowia i opiece społecznej:

1. prace na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami
2. prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz prace lekarzy stomatologów.
3. prace w sekcjach i zakładach anatomopatologicznych, histopatologicznych i medycyny sądowej.
4. prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego
5. prace w domach pomocy społecznej dla nieuleczalnie i przewlekle chorych, umysłowo upośledzonych dorosłych i umysłowo niedorozwiniętych dzieci.
6. prace przy pobieraniu próbek i pomiarach w warunkach i na stanowiskach pracy szkodliwych dla zdrowia, wykonywane przez personel stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz laboratoriów środowiskowych

Jedynym oddziałem spośród wymienianych w wykazie, a znajdującym się w strukturze strony pozwanej był oddział intensywnej terapii, anestezjologiczny. Pozostałe oddziały nie występowały w strukturze placówki. Ustalając stan faktyczny w tym zakresie sąd oparł się na statucie strony pozwanej.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, że w okresie zatrudnienia u strony pozwanej wykonywał pracę odpowiadającą w/w stanowiskom, przy czym przy określaniu, czy pracownik pracował w warunkach szczególnych, nie jest istotna formalna nazwa stanowiska pracy wskazana w umowie o pracę, lecz faktycznie wykonywane obowiązki.

Powód powoływał się na pracę w (...) w S., jednak jak ustalono – konsultował pacjentów tej placówki w okresie od 01.07.2012 r. do 30.09.2012 r., a więc w okresie poprzedniego zatrudnienia u strony pozwanej, nie objętego niniejszym postępowaniem.

W niniejszej sprawie podstawą ustalenia powyższego stanu faktycznego były uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne zeznania świadków W. K. I. J. (2) W., tj. pracowników strony pozwanej. Zeznania te były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym – z informacją (...), statutem strony pozwanej i z dokumentami zawartymi w aktach osobowych powoda. Zwrócić uwagę należy, że sam powód w toku przesłuchania wskazał, że konsultował pacjentów na oddziałach intensywnej terapii, chorób wewnętrznych, chirurgicznym, prawdopodobnie na ginekologicznym. Powód nie był w stanie wskazać dokładnego wymiaru czasu pracy w ramach tych konsultacji, zeznał jednak, że nie miało to charakteru pełnego wymiaru czasu pracy (k. 157: „nie przypominam sobie, aby w tym okresie były takie miesiące lub tygodnie, kiedy zajmowałem się tylko konsultacjami na oddziałach szpitalnych, a w ogóle nie wykonywałem pracy w poradni, poza pracą w S.”). Pozwala to na przyjęcie, że konsultacje pacjentów – nawet na oddziałach szpitalnych wymienionych w wykazie A załącznika do Rozporządzenia - miały charakter incydentalny, a więc nie wypełniały przesłanek pracy w warunkach szczególnych. Nie było to bowiem 1. wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z tych względów Sąd dał wiarę zarówno zeznaniom świadków jak i przesłuchaniu powoda, albowiem były one spójne i wzajemnie korelujące.

W związku z powyższym Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia wykazu – zestawienia z systemu komputerowego obowiązującego w placówce – konsultacji psychiatrycznych świadczonych przez powoda na oddziale intensywnej terapii i anestezjologii w okresie objętym sporem. Skoro bowiem sam powód przyznał, że nie wykonywał pracy na tym oddziale stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, wniosek był złożony w celu wykazania okoliczności bezspornych.

Sąd w pełni dał wiarę również przedstawionym przez strony dokumentom, których żadna ze stron nie kwestionowała.

Skoro zatem powód nie wykazał, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jak w wykazie A załącznika do Rozporządzenia - powództwo o ustalenie i o sprostowanie świadectwa pracy należało oddalić.

W związku z powyższym na podstawie przepisu art. 97 § 2 k.p. orzeczono jak w punkcie I i II wyroku, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono - jak w punkcie III wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano w oparciu o treść art. 98 k.p.c.

Powodowi na mocy art. 96 ust. pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594) przysługiwało podmiotowe zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty sądowej, którą tymczasowo poniósł Skarb Państwa. Koszty te podlegają rozliczeniu zgodnie z regułą przewidzianą w treści art. 113 u.o.k.s.c, tj. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Strona pozwana proces w zasadniczej części proces przegrała i w związku z tym na zasadzie wynikającej z treści art. 98 § 1 k.p.c. i art. 113 ust. 1 u.o.k.s.c. opłata sądowa, od której powód był zwolniony podlegała zasądzeniu od strony pozwanej na Skarbu Państwa. Przedmiotowa sprawa jest sprawą o charakterze niemajątkowym i opłata wynosi 30 złotych.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika ustanowionego dla powoda z urzędu, w kwocie 120 zł plus 27,60 zł tytułem podatku VAT - zgodnie z § 9 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Sąd uznał przy tym,

że brak jest podstaw do zastosowania podwyższonej do 150% stawki wynagrodzenia pełnomocnika. Sprawa nie była skomplikowana, ilość rozpraw nie była nadmierna, a postępowanie dowodowe – nie było rozbudowane.

Rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie IV wyroku nadano wyrokowi w całości na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.